ANUL VII. No. 2000.

O SINGURĂ EDIŢIE

LUNI, 10 OCTOMBRE 1894

NUMERUL 15 BANI

ABONAMENTELE
INCEP LA 1 ŞI 15 ALE FIE-CĂREÏ LUNÏ
SI SE PLATESC TOT-D'A-UNA INAINTE

IN *Bucureşti* LA CASA ADMINISTRAŢIEÏ
DIN *Judeţe* ŞI *Streinătate* PRIN MANDATE POŞTALE
UN AN ÎN ŢARĂ 30 LEÏ; ÎN STREINĂTATE 50 LEÏ
ŞASE LUNÏ .. 15 » » » 25 »
TREÏ LUNÏ .. 8 » » » 13 »

Un numer în streinatate 20 bani

MANUSCRIPTELE NU SE INAPOIAZA

Adevĕrul
LITERAR

NUMERUL 15 BANI

ANUNCIURILE
DIN *Bucureşti* şi *judeţe* SE PRIMESC *numaï la Administraţie*
DIN *Streinătate*, DIRECT LA ADMINISTRAŢIE ŞI *la toate oficiele de publicitate*
ANUNCIURÏ LA PAG. IV . . . . . 0,30 b. linia
» » » III . . . . . 2,— leï »
» » » II . . . . . 3,— » »
INSERŢIELE ŞI RECLAMELE 3 LEÏ RÎNDUL.
La Paris, ZIARUL SE GĂSEŞTE DE VÎNZARE CU NUMERUL LA
kioşcul No. 192, Boulev. St.-Germain

UN NUMER VECHIU 50 BANÏ

ADMINISTRAŢIA
PASAGIUL BĂNCEI NAŢIONALE (CASELE KARAGEORGEVICI)

Director: ANTON BACALBAŞA

REDACŢIA
PASAGIUL BĂNCEI NAŢIONALE (CASELE KARAGEORGEVICI)

GHEORGHE DIN MOLDOVA

Sînt unsprezece anï de cînd ne-am cunoscut, amicï şi colaboratorï. Un grup de tinerï scoteaŭ pe vremea ceea revista socialistă-literară *Emanciparea*, al căreï poet erà Ghiţă Chernbach, cunoscut sub numele de Gheorghe din Moldova. Versurile luï de atuncï aveaŭ mult succes; le ţin minte pe din afară, ca tot ce citeşte cineva la vîrsta entusiasmuluï.

Dar de cînd a încetat *Emanciparea*, — şi vaï! n'a trăit de cît vre-o cîteva lunï, — n'am maï auzit nimic de literatura luï Gheorghe, pînă acum vre-o doï-treï anï, cînd *Revista Nouă* ï-a deschis altarul cu atîta pompă, la care a oficiat Marele Fakir în persoană.

Le văd încă filişoarele luï de hîrtie, frumos şi îngrijit scrise, — dovada simţuluï artistic, în opoziţie cu vechiul clişeŭ că «scriitoriï marï» scriŭ urît şi neglijent.

Gheorghe din Moldova e, fără'ndoïală, elevul necunoscut al luï Richepin, al căruï mod de a se exprimà răsare adesea în versurile luï şi de la care ţine şi realismul combinat cu mult romantism. *La Chanson des gueux, les Caresses, les Blasphèmes* şi chiar *Cauchemars*, toate aŭ fost foarte probabil citite de autorul *Poeziilor* editate de «Tipografia Nouă». Şi trebuïe să mă grăbesc a adăoga: Gheorghe a 'nţeles ce a citit.

După ce ï-aï sfîrşit volumul, e cu neputinţă să judecï altfel pe autor de cum s'a judecat el singur:

Rămîne-va după mine
Un ulcïor întreg de oase
Şi'ntre miï de versurï rele
Cîteva stihurï frumoase.

Aşà-ï. In volumul acesta sînt multe versurï slabe, multe incorectitudinï de formă, dar toate astea ţin de temperamentul dezordonat al poetuluï. *Bohème* a fost şi *bohème* va rămîne, — chiar cînd îşï adună versurile în volum.

Dar... alăturï cu slăbiciunile astea, cîte «stihurï frumoase», cîtă gingăşie, cîte dovezï de talent!

In zilele noastre, cînd maï toţï poeţiï par'c'aŭ jurat să fie greoï şi morăcănoşï, Gheorghe din Moldova aduce, în veselie orï în cel maï teribil pesimism, o notă limpede şi înţeleasă.

In «amor», poeţiï de acum aŭ obiceïŭ de pun la contribuţie sărmanele florï de teï, care de la Eminescu încoace aŭ ajuns ce erà odinioară «amuleta maïciï mele»; saŭ, dacă fac pe filosofiï, nu ştiŭ cum să esclame maï *adînc*: «Femeea? O!... Unda măriï!» Gheorghe din Moldova vorbeşte de «amor» mult maï simplu şi'n acelaşï timp mult maï spiritual:

Tu nu eştï de cît ispita
Ce ne-o pune'n cale firea;
Cad în laţurï nătărăiï —
Şi există omenirea.

Ţi se pare că auzï pe Eminescu:

. . . . un instinct atît de van
Ce le-abate şi la păsërï de vre-o două orï pe an!

E drept însă că tot talentul poetuluï nu l'a scutit de cîrteala mediocrilor-savanţï. Ne putîndu-ï găsi alt cîrcïob, l'aŭ acuzat că-ï... pornograf.

O să trebuïască odată să discutăm maï mult asupra acesteï chestiunï. Deocamdată, numaï două vorbe:

Din momentul ce recunoştï cuïva talentul, n'aï drept să-l acuzï de pornografie. Pornografia cea maï mare este nerozia, pentru că prin ea compromiţï specia omenească şi îţï arăţï... golicïunea intelectuală, maï ruşinoasă decît cea-l-altă. Şi să nu uïte moraliştiï de contrabandă, — damele care ziua fug de taur şi noaptea il apucă de coarne, — că Shakespeare n'a umblat nicï el cu frunza de viţă pe volume.

Cînd Gheorghe din Moldova spune:

Lîngă mine să te 'ntinzï,
Mijlocelul să-mï cuprinzï,

Să maï numerï cele grinzï, —

el nu-ï pornograf, pentru că poezia-ï nu păcătueşte în potriva arteï, — după cum nicï Alexandri n'a fost pornograf, măcar c'a scris:

Tu să numerï stelele, —
Eŭ să număr florile.

A dictà scriitorilor subiectele pe care să le trateze şi chïar modul *cum* să le trateze, e treabă de ipistaţï literarï, — şi pîn' acum Academia n'are o asemenea *secţie*. Eŭ unul voïŭ preferi întotdeauna versurile fără juvăţ, dar cu duh, ale luï Gheorghe din Moldova, versurilor fără sare şi cu mahmureală intelectuală, care fac concurenţă *Istorioarelor* luï I. M. Rîureanu.

Să sperăm că poetul va pune temeïŭ pe observaţiile pure de artă şi că ne va da în curînd volumul al doilea, — fără să se preocupe de opinia aşà de puţin interesantă a D-luï Carnero, comisar *ad-hoc* pentru moralizarea publică.

Anton Bacalbaşa

CIREŞELE

— «Dă-mï, fa, cireşele!...» — Ea tace,
Dar ochiï eï, uïmiţï, îï spun:
«Auzï, cireşe în Dechemvre!....
«Zăŭ, mă băïete, eştï nebun!»

— «Dă-mï, fa, cireşele!...» — Ea coase
Cămaşa'ï prinsă în ghïerghïef,
Şi 'l lasă 'n voïe s'aïureze:
Il vede ea că e cu chïef.

— «Dă-mï, fa, cireşele!...» Ea rîde,
Pricepe făr' al întreba;
Şï-acopere cu mîna sînul,
Şoptindu-ï ruşinată: «Ba!»

Traian Demetrescu.

GALERIA LITERARA

GR. N. LAZU

Acum vr'o 10—15 anï cetăţeanul Grigori N. Lazu din Piatra izbutise să-şï strecoare cîte-va strofe — şi care romîn n'a scris în viaţa luï strofe? — în *Convorbirile literare*. De şigur în ziua aceea nu fusese nimenï acasă la revista ïeşană.

Pe urmă — această efracţiune nu s'a maï repetat. Publicul uitase şi ertase de mult strofele D-luï Lazu, crezîndu-l, negreşit, pocăit.

Dar de unde! D. Gr. N. Lazu, din momentul în care a văzut uşa *Convorbirilor* trîntindu-i-se în nas, a jurat o neagră răzbunare; şi de atuncï *nulla dies sine stropha*, pe fie-care zi acumula în întuneric rime peste rime, hotărît ca în ziua cînd versurile sale vor fi atins suma de o mie, să arunce cu ele de odată şi fără veste panica în mijlocul publiculuï romîn nebănuitor de nimic.

Cum însă e greŭ să confecţionezï o mie de versurï *originale*, chiar şi cînd te chiamă Gr. N. Lazu, D-sa s'a hotărît, după cum ne-a spus maï tîrziŭ într'un apel, «să facă cu alte naţiunï schimbul de ideï şi apreciarea talentelor prin minunate traducerï», cu alte cuvinte s'a apucat să *traducă* fără milă pe orï-ce autor străin îï cădea în mînă, fără deosebire de religie saŭ naţionalitate.

De odată, în toiul acesteï crîncene şi nemiloase scărmănăturï la care se dedase în mijlocul întunericuluï şi a comuneï urbane Piatra, îï apare de la Năsăud, fantoma luï Coşbuc. Fără să bănuiască măcar existenţa D-luï Gr. N. Lazu, poetul năsăudean se apucase să-ï strice efectul cu anticipaţie, traducînd şi el — fără să spună, ce e drept, dar cel puţin bine — unele din poeziile a căror scărmănare o operà şi D. Gr. N. Lazu!

De aci: descoperirea unora din plagiaturile luï Coşbuc. Toată lumea a aflat atuncï despre D. Gr. N. Lazu şi toată lumea cinstită ï-a fost recunoscătoare pentru descoperirea ce făcuse.

D. Gr. N. Lazu se putea considera acum ca şi răzbunat şi de sigur lumea ï-ar fi fost de două orï recunoscătoare dacă după asta ar fi renunţat la continuarea răzbunăriï sale şi şï-ar fi aruncat în foc, saŭ în orï-care altă parte, propriile sale traducţiï, plus poeziile originale.

Dar nu. Maï mult de-cît orï-cînd D. Gr. N. Lazu a început acum a se crede un om mare, un reformator în literatură. Şi cînd lumea se aştepta maï puţin, se pomeni cu apelul în chestie şi cu ameninţarea că: «Voïŭ publica în curînd un foarte mare număr de traducţiunï şi, las pe mine, răspund eŭ dacă va maï rămînea ceva pentru *smîncitorï!*»

Durere, ameninţarea s'a realizat. D. Gr. N. Lazu şï-a publicat cele 451 de traducţiunï şi cu adevărat că oribil aŭ fost *smînciţï* o sumă respectabilă de autorï vechï şi modernï, indienï şi englejï, arabï şi nemţï, zuluşï şi ungurï!

Şi acum ne maï ameninţă şi cu poeziile sale originale!

Domnule Lazu, Domnule Lazu! Dacă e vorbă pe aşa, apoï lasă maï bine pe Coşbuc să plagieze!

ZIG.

ŞI CÎND...

Şi cînd o clipă te-am văzut,
Minune dulce şi senină,
A fost întîiul pas făcut
In spre lumină.

Şi cînd cu ochiï'n jos rămas
Mï-aï dat o gură ca de foc,
A fost acela 'ntîiul pas
Către noroc.

Iar cînd cu lacrimile'n glas
Mï-aï zis să uït că te-am iubit,
A fost acela 'ntîiul pas
Nenorocit!

Coresi.

DIN COŞ

— Slab.
— Nu face.
— Nu maï trimiteţï.

In zadar! «Zdrobitoarea poştă a redacţieï», după cum o numeşte unul din corespondenţiï noştri aspiranţï la voluntariatul în literatură, nu zdrobeşte pe nimenï. Juniï masacratorï aï prozeï şi versurilor romîne nu depun armele, eï îşï depun cel mult pseudonumele... pentru a lua altul, şi mîïne acelaş tînăr, plin de toate iluziile şi sec de or-ce talent, îţï va espedui, iscălind *dela Munte*, aceleaşï inutilităţï rimate saŭ nu, pe carï ţi le trimisese ïerï sub pseudonumele *Dela vale*. I le-aï respins încă o dată? Nu face nimic; ţi le va trimite a treia oară *De sub salcîmï*.

Maï ales după ce directorul *Adevĕruluï literar* a avut ideia — după mine unul nefastă — de a vesti că orce colaboraţie voluntară la gazetă va fi plătită, o adevărată inundaţie de manuscrise, un asediŭ în regulă s'a pornit împotriva *Adevĕruluï literar*. Tinerï carï îşï închipuiesc, sĕ vede, că necesitatea ce aŭ de 20 de leï poate fi un motiv de ajuns de producţie literară, oamenï carï n'aŭ isbutit a ridica nicï un colţişor măcar de-asupra secretelor acesteï arte, toţï aceï carï ştiŭ să aşeze pe hîrtie o buche lîngă alta, toţï te năpădesc cu nişte producţii, de carï, dacă ar fi iscălite de *alţiï*, de sigur că eï înşişï şi-ar bate joc.

Curios fenomen! Nimenï nu s'apucă să confecţioneze o pereche de cizme cînd n'are nicï-o ideie despre acest meşteşug; cînd e vorba de aşa ceva, toţï sunt de acord că alt-ceva e să cunoştï dacă o pereche de cizme sunt bine făcute şi alt-ceva să le facï tu însuţï.

Cu literatura însă sĕ schimbă treaba; a ajuns această sărmană artă să nu se maï bucure nicï măcar de respectul şi consideraţia ce se acordă meşteşuguluï celuï din urmă cizmar romîn. Nimenï nu vrea să facă cizme, cînd nu să pricepe, dar toţï vor să facă «poeziï» şi «nuvele». Toţï recunosc că o bucată de piele şi o pereche de foarfecï nu sînt de ajuns pentru ca să croieştï un pantof, dar ceï maï mulţï cred că o bucată de hîrtie şi un condeiŭ ajung pentru fabricarea uneï poeziï.

Meşteşugul de *a spune ceva* şi de a spune *bine*, meşteşugul stiluluï, saŭ măcar al ritmuluï şi al rimelor, saŭ şi numaï al gramaticeï, — toate acestea par'că nicï n'aŭ aface. In zadar le spuï şi le repeţï cîrpacilor literarï d'al de astea. Nu te ascultă, saŭ, ceia ce este şi maï răŭ, *nu te cred*.

Cînd s'aŭ încredinţat că în zadar bat la uşa gazeteï tale literare, se duc la alta şi de aci iar la alta şi numaï ce te pomeneştï că peste cît-va timp iar se întorc la tine, hrănind mereŭ nădejdea că vor găsi înfsîrşit pe cine-va care să-ï aprecieze «după merit».

Sînt chiar uniï carï îmbătrînesc în această speranţă. Respinşï de pretutindenï, totuşï eï nu vor să recunoască odată cu capul că cele ce scriŭ eï, nu sînt nicï «poeziï» nicï «nuvele».

Unul, după a căruï scriere se poate cunoaşte că trebuie să fie un om deja înaintat în vîrstă, îţï scrie de pildă:

Am onoare a vă expedia, această sonetă cu tainele nopti. rugîndu-vă a se publica în preţiosul D-voastră ziar. Să nu vă deranjaţï pe mine, căcï poate v'am făcut vre-o nelinişte, şi cu toate acestea 'mï ceŭ scuză. Căcï aşae onorate Domn Director? orï ce om! cu sufletu s'ar simte că ar putea să fie, de-o scofală. Şi cînd ar fi ca timpul să-şï arate şi el, ce poate?...

Soneta cu *tainele nopţï* de mult odihneşte in coş, cînd acelaşï onorabil te onorează cu altă expediare:

Am onoare a vă 'ntreba cîte-va cuvinte, dacă să poate s'aveţï plăcere. Voiŭ a mă acompanima şi eŭ 'n societatea dvoastră literară — acum D-voastră, dacă credițï că se poate studiindu-mï poesia pe care v'am expediat-o, vă rog să-mï răspundeţi.

Eï bine, vreţï să faceţï un rămăşag? La anul, autorul *tainelor nopţï* se va număra încă printre alimentatoriï coşuluï redacţieï noastre!

* * *

Acum două-zecï saŭ treï-zecï de anï, cînd şi I. C. Fundescu se număra printre poeţiï romînï şi cînd poeziile luï Iosif Vulcan ş'ale altora de calibrul luï serveaŭ drept model începătorilor, existenţa acestuï tip al literatuluï cu or-ce preţ se maï putea înţelege. Dar azï, cînd, slavă domnuluï, începătoriï ar putea învăţa şi din literatura romînească ce va să zică o poezie saŭ o nuvelă, — nu maï înţelegï!

Oare oameniï aceştia nu citesc, nu înţeleg nimic? Şi dacă citesc şi înţeleg nu-şï daŭ eï seamă *pentru ce* le place o nuvelă saŭ o poezie, şi prin urmare *pentru ce* nuvela saŭ poezia lor nu poate plăcea nimănuï?

Dacă toţï concurenţiï la ceï 20 de leï şï-ar pune întrebarea aceasta! Cîte mărcï postale economisite şi cîţï oamenï de treabă redaţï — ingraţiï! — meşteşugurilor la care se pricep...

Dar în zadar! Coşul redacţieï geme.. şi sĕ îngraşă mereŭ...

Cr.

DESCHIDEREA TEATRULUÏ

Barbara Ubrik saŭ Decemvirul torturator

Care va să zică, Teatrul Naţional s'a deschis. Ce bucurie pe mine! Cînd am văzut anunţat că stagiunea începe cu o «tragedie romantică originală în 5 acte şi 12 tablourï», mï-am scos hăïnuţele negre de la dulap şi m'am şi înfiinţat la postul meŭ de cronicar.

La teatru eŭ nu merg nicï odată cînd se daŭ comediï, pentru-că de regulă comediile sînt triste; mă duc numaï la tragediï, — acolo ştiŭ că poţï rîde 'n voïa cea bună.

* * *

Nu m'am înşelat de loc. Romantica tragedie a D-luï Em. Antonescu, pe care am avut onoarea s'o numesc *Barbara Ubrik* saŭ *Decemvirul torturator*, întruneşte toate condiţiunile de veselie necesare uneï serate prelungite pînă la ceasurile 2 din noapte.

Toată intriga pieseï e ţesută pe tema *Scrisoriï pïerdute*, ba s'ar putea zice că tragedia e lucrată de D. Cezianu, directorul general al poştelor, de oare-ce apar pe scenă vre-o 10 scrisorï, probabil scrisorile de la poste-restante:

Bonelia, o tînără logodită cu ducele Carlo Gonzaga, face o scrisoare pentru «confidenta» eï Cornelia şi... greşeşte, aşà că se iscăleşte pe ea.

— M'am iscălit pe mine din greşală, zice Bonelia.

— Arde scrisoarea. răspunde Cornelia.

— Ba nu, maï bine o arunc! replică Bonelia.

Şi ce se 'ntîmplă? Scrisoarea erà adresată tocmaï intrigantuluï. Atuncï intră logodnicul Carlo Gonzaga, găseşte scrisoarea şi... bănuïeşte că Bonelia face dragoste cu numitul Luigi.

De aicï începe toată încurcătura, care durează şase ceasurï. De aicï devine blestemul copileï de către părintele săŭ, divorţul luï Carlo, detronarea luï, conspiraţia, polemica aceluïaşï Carlo cu scaunul de pe tron, complotul, danţul sicrielor în ţintirim, revolta poporuluï, nebunia Ofelieï, inelul trădător, scrisoarea falşă, amuleta maïciï mele, lanterna magică, flacoanele cu otravă, halucinaţiile luï Luigi, corupţiunea nobleţeï, nunta fără mireasă, balul macabru, marşul funebru, călăul şi victima, copila asasinată, resbelul Troiï, criminaliï demascaţï, uciderea copileï, triumful dreptăţeï, fuga luï Petrache Velescu, sinuciderea luï Luigi, — asasinarea nemiloasă a onor. public.

Apoteoză, fluerăturï, cafea cu lapte la Fialkowsky!

După ce am înşirat aicï, cît am putut maï pe scurt, sumarul acesteï lungï tragediï, ce-mï maï rămîne de adăogat?

A fost crud şi a fost lung. Am auzit rime ne maï pomenite, precum *putred* cu *suflet*, *adînc* cu *plîng*, *veşted* cu *freamăt*, *castel* cu *bagadel* şi alte bagadele veştede. M'a maï izbit cuvîntul *jărăgaïŭ*, repetat de cincï sute de orï (probabil în loc de *jigodie*), cuvîntul *besnă*, *firelnic*, *putregăit* etc.

Iar ca încheïere, mï-a plăcut dialogul dintre Dd. P. Velescu şi C. Nottara, unul Gubetta şi cel-l-alt Luigi Gonzaga. Vin intriganţiï pe piaţă şi acolo încep să vorbească toate secretele dintre eï, — pentru ca Bonelia, care e ascunsă într'un colţ, să-ï poată auzi:

— Aï văzut, zice Velescu, ce de încurcăturï am făcut noï cu scrisorile falşe ale luï Carlo?

— Da, frate.

— Şi cu scrisorile falşe ale Bonelieï, scrisorï pe care ea nu le-a ars?

— Da, nene.

— Aï văzut cum am omorît noï pe tata Bonelieï?

— Da, bre.

— Şi cum am ucis şi pe Cornelia?...

— Da, vere.

— Eï bine, cum e cu putinţă să se facă atîtea încurcăturï cu nişte scrisorï? Nicï noï nu credeam că o să iasă aşà intrigă. Auzï dumneata noï arătăm Bonelieï nişte scrisorï fără dată, — şi ea ne crede pe cuvînt, fără să le citească.. Mare comèdie!

— Tacï!... Să nu ne audă... publicul! răspunde Luigi Nottara.

... In dialogul acesta se cuprinde toată critica pieseï. Dacă Gubetta şi Luigi se miră eï singurï cum se poate să ïasă o tragedie din nişte scrisorï aşà de prost manevrate, — ce să maï zicem noï spectatoriï?

E rîndul D-luï Cezianu să răspundă. Căcï, slavă Domnuluï, am maï văzut noï melodrame, — am văzut adevărata *Barbara Ubrik*, *Roco del Pizo*, *Castelul blestemat*, *Hanul Spanaki*, — dar nu ne-a maï dat de ochï asemenea bazaconie!

De aceea, sîntem de acord cu publicul de la galerie, care, în entusiasmu-ï sincer, strigà din adîncul sufletuluï:

— Sîrba luï Hübsch!

Rigolo.

DESPRE VIOLAŢIUNÏ

Prea ïubiteï mele soţiï, adoraţiune şi afecţiune.
S. A. Petrini.

Intre multele boale de care sufere «pătura cultă,» — precum nostalgia şoseleï Kiselef, mergerea la Hugo şi altele, — este şi păcatul de a tipări odată 'n vïaţă o «teză pentru licenţă» orï «pentru doctorat» în te-mirï-ce.

De regulă, tezele astea sînt banï scoşï din pungă afară. Ele n'aŭ, sărmanele, nicï valoare literară orï ştiinţifică, nicï vre-o utilitate practică pentru *tezist*; sînt pur şi simplu nişte nenorocirï care rămîn în rafturile... autoruluï.

Aşà fiind, autoriï de teze caută să-şï răzbune pe bïetul public. Şi atuncï îşï aleg la întîmplare cîţï-va oamenï, cărora le toarnă tot soïul de dedicaţiï.

Se 'nţelege, cetăţeniï ast-fel asasinaţï nu se simt cu nicï o vină pe sufletul lor; aşà vor însă teziştiï, — şi noï trebuïe să suferim.

* * *

Domnul S. A. Petrini este un bărbat pe care soarta l'a 'nvrednicit să ïa şi dumnealuï o teză. Nu-ï vorba, teza dumisale nu-ï susţinută în faţa nicï uneï Facultăţï, ci la şcoala de.... oamenï liberï, unde dă lecţiï D. Costică Ghiţă Ion şi chiar D. Athanasiad, inventatorul luï *poeta nascuntur, non faciuntur*.

D. Petrini a scris o teză «pentru licenţă» la această şcoală de unde *nu* ïes licenţiaţï. Opera cuprinde 50 de paginï, dintre care numaï *20* sînt pline cu dedicaţiï.

Maï întîïŭ, nenorocirea următoare:

„Pentru eternizarea memorieï
„Luï Em. Protopopescu-Pake"

Bïetul D. Petrini crede că tezişoara dumisale poate eternizà memoria cuïva. Aicï se înşală grozav. Compromite pe răposat de geaba.

Maï departe, urmează o serie de dedicaţiï tuturor profesorilor posibilï şi imposibilï, tuturor funcţionarilor marï şi micï şi chïar

„Copiilor meï
„Protecţiune şi încurajare la învăţătură."

Sărmanï copiï inocenţï! Maï bine v'ar fi dedicat tăticu un cal de lemn, de cît o teză. Cît pentru

„Rudelor mele
„Constantă agreaţiune"

felicităm pe autor pentru sentimentele sale familiste. Am fi dorit însà să le 'nşire pe toate anume, după cum a pus pe:

„Amiceï noastre sincere
„Eleonora C. Mirzea
„Naşa copileï mele Eleonora."

Şi ne pare răŭ că a uïtat pe bïata mamasoacra. I s'ar fi cuvenit şi dunmeaeï o dedicaţie, cît de mică. Dar mama soacra tot maï şireată: a ştiut să scape de dedicaţiunea *Violaţiunilor*.

* * *

Şi iac'aşà. Incaltea, dacă teza e alandala cel puţin îmï place pomelnicul neamurilor şi titlul cărţeï: despre *Violaţiunï*.

De logic, n'am ce zice, e foarte logic. Şi acuma înţeleg de ce teza asta nu se găseşte pe la librăriï: asemenea teze se petrec numaï în familie.

Wunder.

DE DEPARTE

Povestea ce-o cînt acuma,
Mi-ĭ drag, să n'o spun nimăruĭ,
Să mĭ-o petrec în suflet numa,
S'o plîng încet în umbra luĭ...

Mĭ-aŭ spus'o codriĭ într'o seară...
Eĭ, unde-ĭ vremea ceĭ' acum!
Şi noaptea petrecută 'n drum —
Şi codriĭ care mĭ-o cîntară...

Cîntaŭ blajiniĭ codri 'n noapte:
Poveste înduioşătoare...
Un vis urzit din miĭ de şoapte,
Ce umple sufletu-mĭ şi moare...

I. Păun.

DIN VĬAȚA MILITARĂ

LA GARDA PIEȚIĬ

Sentința consiliuluĭ de războĭŭ ne revoltase pe toțĭ, pentru că prea erà afară din cale aspră. Mă rog, ce făcuse aşà de grozav sergentul Ioniță Costache, în cît să i se dea cincĭ anĭ de închisoare?

*
* *

Uĭt'te ce făcuse:

Erà în ziua de anul noŭ. Tot Regimentul avea în ziua aceea bilet de voĭe pînă la apelul de seară. Se 'nțelege, cînd eştĭ în cazarmă, şi capețĭ şi tu bilet de voĭe, — aşà de rar! — nu te ducĭ să intri la mînăstire, nicĭ să ascultĭ evanghelia şi nicĭ nu te plimbĭ la grădină, maĭ ales iarna. Cîrcĭuma! Aĭa e tot.

Ioniță Costache, un băĭat tînăr, frumos şi plin de vĭață, se dusese şi el la cîrcĭuma vestită de la «Ursul alb», unde cîte-şĭ treĭ fetele, maĭ cu seamă Rebeca, întorcea capul «gradelor inferioare» maĭ bine de cît vinul roşu pe care 'l vindeaŭ cu şaĭ-zecĭ de banĭ ocaoa şi maĭ bine de cît comenzile luĭ Moş Teacă.

Nu erà bețiv şi n'avea nicĭ un vițiŭ Ioniță Costache. Nu ştiŭ cum însă, în ziua aĭa se convinsese şi el, — fată mare alt-fel! — că «melitaru care nu bea, care nu-ĭ craĭŭ şi care n'are pedepse, nu-ĭ melitar adevărat». Pătruns de 'nțelepcĭunea asta cazonă, băuse vre-o două ocale de vin şi ținea pe genunchĭ pe Rebeca, pe cînd la masa de alăturĭ nişte țiganĭ chinuĭaŭ ca 'n vremea Inchizițieĭ un cîntec pe atuncĭ la modă:

Şedeam privind în ochiĭ-țĭ, erà frumos, răcoare,
Pe cerurĭ eraŭ stele şi'n pĭeptul mĭeŭ *un soare*...

— Unsoare de cizme! strigă Ioniță.

— Tacĭ tu, Ionițî, zĭcea Rebeca, ĭeŭ sînt o persoanî aşà romansioasă!..

Şi ast-fel, între amor platonic şi cîntece proaste, vĭața lor trecea senină, ceasurile se strecuraŭ neştiute, ĭar Madam Sura, mama fetelor, aducea una după alta ocale cu «de-ăl de şaĭ-zecĭ».

Cine ar fi zis atuncĭ că maĭ există cazarmă, disciplină, ĭerarhie şi gardă, — o, maĭ ales gardă!

Cînd, — ca 'n orĭ-ce nuvelă, — uşa se deschide şi apare aghiotantul.

— A, domn aghĭotant! Bine ațĭ venit! strigă Rebeca.

— Salut don aghĭotant! zise şi Ioniță.

Insă don aghĭotant, om chefliŭ şi dumnealuĭ altă-dată, n'avea poftă de nimic în ziua ceea. Vezĭ că erà în «exirsisu funcțiuneĭ».

— Uĭt'te ce e, vere Ioniță, întrerupse dumnealuĭ. Ştiĭ că astă-zĭ am trimis şef de post la Arestul Piețeĭ pe Arghireseu. Şi mĭ-a făcut-o! Cînd s'a dus Rondu, Don sub-locotenent Lungeanu, să inspecteze postul, l'a găsit lungit pe pat. Nicĭ tu «gard'afară», nicĭ tu raport, nicĭ tu «drepțĭ», — nimic. Cumătru Arghirescu dormea dus ca Arghir ăl din poveste. Erà beat turtă! Acuma, don sub-locotenent a dat ordin ca să-l vîrîm la 'nchisoare şi să trimitem alt şef de post. Şi uĭt'te: caut de două ceasurĭ un sergent şi nu găsesc nicĭ unu, par'c'aŭ intratără 'n pămînt. Bine că te găsiĭŭ pă dumneata; du-te de-ĭ ĭa locu...

Bĭetul Ioniță Costache se făcuse cît un ghem. Numaĭ la asta nu visà. Incercâ să argumenteze, să spuĭe că şi el se simte cam amețit, că-ĭ e frică să nu adoarmă ca Arghirescu, — dar toate motivele luĭ nu făceaŭ două parale în fața domnuluĭ aghĭotant, care 'n sfîrşit găsise un şef de post.

Lăsâ decĭ Ioniță pe Rebeca cea romansioasă, lăsâ pe țiganiĭ torturatorĭ de cîntece, lăsâ pe «ăl de şaĭ-zecĭ» şi se duse ca şef de post la Arestul Piețeĭ....

Vinul însă nu te lasă îndată ce'l laşĭ tu. Se ține de tine, îțĭ cîntă 'n cap cîntece de leagăn, de plăcere, de vĭață, de Rebeca; îțĭ aduce 'n fața ochilor panorame ne maĭ cunoscute, te 'nalță, îțĭ dă ideĭ şi simțirĭ cĭudate, — şi te face să uĭțĭ că eştĭ şef de post.

— Rebeco, lasă-mă! — Nu, vino la mine. — Rebeco, nu uĭtà că sînt şef de gardă. — Ioniță, te ĭubesc! — Rebeco, nu-mĭ maĭ cîntà lucrurĭ care 'mĭ sucesc capul. — Ioniță, eŭ sînt o persoană aşà romansioasă.

Şi, după asemenea dialog dintre Ioniță amantul Rebechiĭ şi Ioniță şeful de post, cel d'întîĭŭ eşi învingător, în cĭuda consemnuluĭ care pedepseşte aspru părăsirea postuluĭ.

Peste un ceas, Ioniță erà ĭarăşĭ lîngă Rebeca, lăutariĭ îĭ cîntaŭ acuma:

Pe umerĭ, pe nasturĭ, *patru* voĭŭ purtà,
Scumpa mea țară o voĭŭ apărà,
Copile mîndre voĭŭ îmbrățişà!...

Ce bine, ce dulce ar fi fost, să se fi isprăvit aicĭ! Să fi purtat el tot numărul Reghimentuluĭ patru, să-şĭ fi apărat țara şi să fi îmbrățişat mereŭ copile mîndre ca Rebeca asta, care ştie să toarne vinu 'n pahare, şi 'n suflete nebunie!

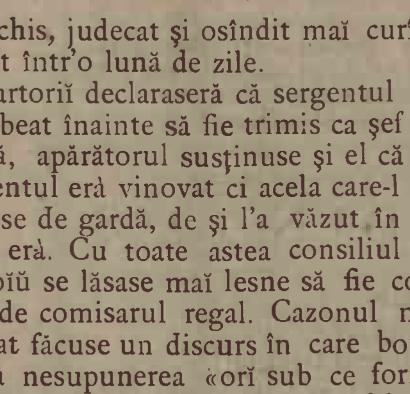
Dar vĭața e maĭ ticăloasă de cum ne-o 'nchipuim noĭ... cînd uĭtăm de ea! Uşa se deschise din noŭ, şi de astă-dată nu maĭ intră aghiotantul. Erà însuşĭ Rondul, sub-locotenentul Lungeanu. Avea fața 'ncruntată şi pampon la chipiŭ.

— Bravo, sergent! Eŭ te caut la post şi, cînd colo, te găsesc la cîrcĭumă! O să te mănînce puşcăria! Marş la 'nchisoare!

Ioniță nu maĭ vedea înaintea ochilor. Vinul, lăutariĭ, Rebeca, mangalul de la sobă, ținuta Ronduluĭ, toate contribuĭaŭ să vadă cîrcĭuma învîrtindu-se ca la dulap. Se sculă în picĭoare, dar căzù ĭarăşĭ pe scaun. Intr'o clipă, ceĭ doĭ anĭ de militărie pe care-ĭ făcuse, dispărură din mintea luĭ. Işĭ închipuĭà acuma că sub-locotenentul e un prieten din satul luĭ, şi începù să-ĭ vorbească:

— Aĭde, măĭ Lungule, ce dracu! Doar eştĭ sat cu mine... Aĭ uĭtat cînd băteam poarca amîndoĭ? Fă 'ncoa şi bea un pahar! Par'că ce! Dacă eştĭ ofițer, nu eştĭ tot om? Vino, de! C'apoĭ îțĭ....

Dar n'apucă să sfîrşească şi se pomenì cu două palme. Lungeanu, scos din răbdărĭ, începuse să-l ĭa ca la cazarmă. Rebeca erà să leşine, Sura țipà de credeaĭ că arde casa, lăutariĭ eşiseră tiptil pe uşa din dos. Ioniță Costache simțì că înebuneşte. Cînd primi palmele, ochiĭ luĭ întîlniră fără voĭe ochiĭ Rebechiĭ. Scuturâ din cap, par'c'ar fi vrut să se desmeticească într'o clipă, apoĭ apucâ un scaun şi... chipiul ronduluĭ sărì cît colo, cu pampon cu tot.

Plin de sînge, rondul eşi afară. Rebeca, bĭata, căzuse'n brațele mă-seĭ, care se văĭcărea, — ĭar garda intrâ cu zgomot, ridicâ de pe scaun pe Ioniță, care şi el căzuse ca mort, amețit de vin, de lăutarĭ, de Rebeca şi de ce făcuse.

Inchis, judecat şi osîndit maĭ curînd de cît într'o lună de zile.

Martoriĭ declaraseră că sergentul fusese beat înainte să fie trimis ca şef de gardă, apărătorul susținuse şi el că nu sergentul erà vinovat ci acela care-l trimesese de gardă, de şi l'a văzut în ce stare erà. Cu toate astea consiliul de războĭŭ se lăsase maĭ lesne să fie convins de comisarul regal. Cazonul magistrat făcuse un discurs în care bombardà nesupunerea «orĭ sub ce formă s'ar prezintà ea» şi încheĭase ast-fel:

— Orĭ-ce s'ar zice, ne găsim în fața a două fapte: părăsirea postuluĭ şi lovirea superioruluĭ. Disciplina militară nu poate admite beția ca scuză. Un mare general a zis: «beția este recomandabilă numaĭ atuncĭ cînd soldatul merge să atace pe inamic», Prin urmare, unde erà aci vre-un inamic? Domnul apărător susținea că sergentul a lovit pe ofițer fiind-că erà beat. Aceasta n'o putem admite. Dacă sergentul n'ar fi părăsit postul, el n'ar fi lovit pe ofițer. Din această dilemă nu putețĭ eşi!

Argumentele fuseseră, pe semne, convingătoare. Consiliul condamnâ pe sergentul Ioniță Costache la cincĭ anĭ închisoare.

— Mi l'aŭ mîncat fript! atîta a zis bătrînul Ioniță, tata sergentuluĭ. Iar bĭetul osîndit, palid, schimbat la față, cu ochiĭ înecațĭ în lacrămĭ, mergea încet pe drumul către moarte, între doĭ soldațĭ carĭ fluĭeraŭ un cîntec de acasă.

Rebeca?

Rebeca nu venise la proces. Ne-am dus noĭ de ĭ-am spus rezultatul. Săraca fată! Ce trist a esclamat ea:

— Ci spuĭ? Pacat!

Apoĭ, turnînd un pahar cu vin, îl dete sergentuluĭ Purcăreanu, care o ținea pe genuchì şi-ĭ şopti cu aierul cel maĭ dulce din lume:

— Dragî Purcărene, mă ĭubeştĭ? Eŭ sînt o persoană aşà romansioasă.

Iar lăutariĭ cîntaŭ mereŭ:

Scumpa mea țară o voĭŭ apărà,
Copile mîndre voĭŭ îmbrățişà

*
* *

Aşa-ĭ c'aveam noĭ dreptate să fim revoltațĭ? Camaradul nostru dispăruse dintre noĭ. Băĭatul acela bun, milos, fără cusur avea să stea de-acuma 'ncolo cincĭ anĭ în puşcărie, să-şĭ veştejască tinerețea, să-şĭ istovească vĭața.

Pe lucru dar!

După treĭ zile de frămîntare, am rămas cu toțiĭ la ideĭa că trebuĭe să publicăm faptul în gazete şi să iscălim cu toțiĭ o petiție la Rege, cerînd dreptate. Unde o eşi, să iasă.

Şi ne-am adunat cu toțiĭ, cincĭzecĭ de sergențĭ aĭ Regimentuluĭ, în cancelaria şcoleĭ regimentuluĭ.

Nu ne ştià nimenĭ. Aşezațĭ în băncĭ, toțĭ ascultaŭ discursurile ce se rosteaŭ. Sergentul Vasiliu, luînd cuvîntul, vorbi cu căldură:

— Camarazĭ! Trebuĭe să ne gîndim serios că aĭcĭ e chestie de vĭeață orĭ de moarte. După ce ne ĭaŭ de-a casă, de la vetrele şi de la sărăcia noastră, pentru ca să facem cu prețul sîngeluĭ nostru gloria şi bunul traĭŭ al celor marĭ; după ce ne scîlciază judecata în forma unor cugetărĭ barbare şi ridicule; după ce vor să stingă 'n noĭ, în copiiĭ poporuluĭ, sentimentul demnitățeĭ omeneştĭ şi după ce catà să ne aprindă 'n suflet o ură sălbatică în potriva altor frațĭ de nenoroc; după ce ne chinuĭesc şi ne torturează în cazărmĭ, — apoĭ, pentru o mică aşà zisă greşală, eĭ ne trimit să putrezim în ocne...!

Discursul erà bine simțit, vorbele eşaŭ cu căldură, cu patimă, şi galonatul vorbea ca un orator. In seara aceea, în odaĭa aceea luminată doar cu o lampă afumată, întrunirea semănă maĭ mult conspirație.

Insă de odată se făcù tăcere. Nițulescu care şedea là uşe, puse un deget la gură şi lipi urechea de uşă. Apoĭ se ridică furios, deschise şi se repezi în sală urlînd:

— Te-am mîncat fript!

Peste zece minute, — ce minute de emoție pentru noĭ, — se 'ntoarse înapoĭ palid, gîfîind.

— Băiețĭ! zise el, sîntem trădațĭ! Ascultațĭ. Cînd eram la uşe, mi s'a părut c'aud pĕ cine-va umblînd. Cum ațĭ văzut, am deschis repede şi am dat fuga... Erà tocmaĭ sublocotenentul Lungeanu. Stetea la uşe şi de sigur a auzit tot. Am alergat după el, dar nu l'am putut prinde. A fugit. A, dacă 'l prindeam nu scăpa cu zile!

Vestea asta a toropit pe mulțĭ. Cu toate astea, hîrtia la Rege am iscălit-o toțĭ, şi toțĭ am jurat că vom aflà pe trădător şi-l vom pedepsi.

*
* *

A doua zi, generalul a venit la cazarmă. Zvonul complotuluĭ alarmase toată garnizoana. Ofițeriĭ eraŭ cu toțiĭ în păr.

Inspecție. Trebuià numaĭ de cît găsită hîrtia către rege.

Şi a găsit-o?

Da, a găsit-o în ranița sergentuluĭ Cuțoĭŭ. Bĭetul băĭat a fost degradat şi pedepsit cu şaĭ zecĭ de zile închisoare. Şi el trăsese nădejde să se facă ofițer. De acuma s'a dus.

Pe mine, împreună cu Vasiliu şi cu Nițulescu, s'aŭ mulțumit să ne mute.

Am întrebat pe Nițulescu:

— Ia ascultă, bre. Cum s'aŭ făcut de aŭ găsit hîrtia în ranița luĭ Cuțoĭŭ? Eŭ ştiŭ că ea rămăsese la tine.

— Aşa-ĭ, îmĭ răspunse el rîzînd.

— Atuncĭ?

— Atuncĭ... ascultă. Tu nu ştiĭ că Cuțoĭŭ e văr bun cu mizerabilu de Lungeanu?

— Ba ştiŭ. Şi?

— Şi... înainte de inspe[illegible] am aflat că el, cu un ceas înainte [illegible] ne întrunim noĭ, a fost la Lungeanu şi ne-a trădat...

— Ce spuĭ?

— Tocmaĭ aşà. Cum am aflat l'am pîndit şi... ĭ-am pus hîrtia 'n raniță, unde a găsit-o gheneralu!...

Nițulescu se tăvălea de rîs.

— Va să zică, chiar Cuțoĭŭ a fost trădătorul?

— Tocmaĭ dumnealuĭ!

Anton Bacalbaşa.

ŞTIRĬ LITERARE

Iubita, romanul luĭ Traian Demetrescu, apare la 15 Octombre în editura Ralian & Samitca din Craiova.

*
* *

Se crede că D. C. Dobrogeanu-Gherea va renunțà de a maĭ scoate o revistă literară lunară. In curînd va apare însă volumul al III-lea din *Literatură şi Ştiință*.

*
* *

A apărut: *Epigrame*, de R. D. Rosetti.

*
* *

Se zice că ar fi apărut în Capitală un volum de versurĭ iscălit N. Burlănescu-Alin.

Vom cercetà, să vedem dacă ştirea aceasta se adevereşte.

*
* *

La Teatrul Național, D. Colonel Bengescu a prezintat o dramă care se chiamă *Amilcare Barca*.

*
* *

La 1 Ianuarie va apare un volum de *Traducerĭ* de D. G. Coşbuc.

*
* *

D. Ioan Bacalbaşa, redactor la *Lupta*, a prezintat Teatruluĭ Național o dramă țărănească în treĭ acte, cu titlul *De frica biruluĭ*.

*
* *

D-nul I. Găvănescul a prezentat comitetuluĭ teatral o comedie într'un act: *O carte de vizită*. D-sa maĭ are gata o piesă: *Fără leac* comedie în patru acte, şi aproape terminată alta: *Gura lumeĭ*, comedie în cincĭ acte.

FOIȚA „ADEVĂRULUI LITERAR"

ÎN PIEAȚĂ

Şapte ceasurĭ şi jumătate dimineața.

In pieață gălăgie, zarvă mare. Aicĭ întîlneştĭ tot soiul de oamenĭ şi de dobitoace. Te simțĭ par'că pe corabia luĭ Noe... Şi-ĭ un amestec asurzitor de glasurĭ necuvîntătoare. E o gamă nesfîrşită de protestare unanimă, a tuturor vietăților încătuşate... Fie-care în limba eĭ îşĭ reclamă libertatea. Toate gem şi strigă şi se zbat. Iar muşteriiĭ le cearcă dacă sînt grase şi bune — şi fiecare vrea să le ĭea pe un preț maĭ eften — şi toate trec din mînă în mînă, — ca şi... de ce n'aşĭ spune?.. Ca şi popoarele robite, pe pieața uriaşă a lumeĭ — dar nimenea nu le desleagă şi ĭele singure nu pot, căcĭ ĭele, bĭetele, n'aŭ mînĭ...

Mă strecor şi eŭ prin mulțime.

O cuconiță tînără se plimbă la braț, cu un boĭer bătrîn. Ăsta trebuĭe să fie tată-su, fac eŭ în gîndul meŭ. In urma lor o servitoare.

— Nicule, puĭule, (şi eŭ chiteam, doamne ĭeartă-mă!) cumpărăm ouă?

— Cumpărăm, răspunde moşneagul şi îşĭ trombăĭe nasul într'o batistă roşie de mătasă.

Tîrguĭesc şi pleacă.

Cuconița sprintenă ca o porumbiță. Cuconelul, maĭ stătut se opinteşte din răsputerĭ, ca să calce şi ĭel dîrz, ca la douăzecĭ de anĭ, dar geaba! O femee de la țară, se uĭtà după ĭeĭ, rîde, îşĭ ghionteşte vecina şi arată cu capul spre gentila păreche...

Trec maĭ departe, de-alungul unuĭ şir de oale cu smîntînă şi brînză şi unt proaspăt.... Fruptul alb însă, nu se prea întreabă. Ce oamenĭ, ştiŭ ĭeĭ ce ĭe bun! Mă uĭt cu poftă şi îmĭ aduc aminte de Creangă, cum smîntîneà ĭel oalele, cînd rămînea singur acasă...

— Nevastă, cît ceĭ pe smîntîna asta?

— Cincĭ-spre-zece banĭ.

— Scump.

— Cincĭ-spre-zece banĭ pentru cine întreabă; pentru cine cump...

Şi îşĭ opri vorba, căutînd lung pe urma muşteriuluĭ. Bĭata femeĭe, avea pe o frunză o felioară galbenă de unt şi într'o ulcică două, treĭ lingurĭ de smîntînă. Atîta tot — şi pentru olecuța asta de frupt alb, de sigur dînsa venià cine ştie de unde. Şi acasă ĭ-o fi rămas poate, copilaşiĭ plînşĭ şi singureĭ, în paza vîntuluĭ... A rupt de la gura lor şi a venit la tîrg, atîta cale, pentru doĭ, saŭ cel mult treĭ gologanĭ... Această sumă, probabil, ĭe singurul ĭeĭ venit, pe o săptămînă... Ce negru şi întunecat ți-ĭ bordeĭul, în care trăeştĭ tu, sărăcie!

— Ce-aĭ nevastă 'n traistă?

— Popuşoĭŭ, duducuță.

— Şi cît ceĭ?

— Apoĭ, mi-ĭ da şapte-zecĭ şi cincĭ de banĭ.

— Vaĭ, pe traista asta şapte-zecĭ şi cincĭ de banĭ !-. Patru-zecĭ şi cincĭ ĭeĭ?

— Zăŭ, nu țĭ-am cerut scump duducuță. Cînd aĭ şti matali, cît chin pînă-ĭ strîngĭ! Uĭt'e la mînele mele...

— Ştiŭ, cum să nu ştiŭ, dar nu pot.

— Maĭ pune barîm un gologan de cincĭ — să ĭeŭ un covrig doĭ, pentru ceĭ băețĭ, că mĭ-aŭ făcut capul călindar, pîn' să pornesc încoà...

O altă femeĭe tot de la țară, slabă şi istovită, stă cu o legătură de porumbele sălbatice, dinainte. Aşteaptă cu gîndul dus. Cine ştie ce desnădejde îĭ sfîşie sufletul! Şi nimenea nu se opreşte în fața ĭeĭ. Cuĭ să-ĭ trebuească porumbele sălbatece!

La cîțĭ-va paşĭ, unul strigă cît poate: «haĭ la prune bune, cincĭ-spre-zece banĭ *chilugu*»...

Mă opresc în fața unuĭ păsărariŭ. Cuştĭ de tot felĭul. Ie o lume de ciripirĭ şi vesele şi triste... Un scatiŭ stă de o parte, singur şi cîntă încetinel.

Visează la cîmpurile dorite şi remase în urmă, departe...

Cîte-va prepelițe mîhnite, staŭ nemişcate şi clipesc lung din ochĭ — ĭar din creştetile capetilor lor jupuite, picură sînge — pe cînd tovarăşile din cîmpurile îngălbenite, se gătesc de drum, spre țările cu cer albastru, cu nesfîrşita primăvară...

Cîțĭ-va băiețĭ staŭ roată, mănîncă sîmburĭ şi privesc. Unul dintre ĭeĭ, probabil ĭe un muşteriŭ vechĭŭ şi prieten cu păsărarul.

— Scatiul cela tot nu l-aĭ vîndut! Uĭt'e 'țĭ maĭ daŭ cincĭ-zecĭ de banĭ pe deasupra şi să-țĭ daŭ cintița înapoĭ.

— Bre, ce-mĭ vorbeştĭ tu mie. Pe semne te facĭ că nu ştiĭ, că scatiul se prinde greŭ? Măĭ țicuță, acuma un scatiŭ face un galben... N'aĭ de cît să cutreĭerĭ toate livezile şi dacă aĭ să auzĭ un ciripit — ți-l daŭ de geaba...

Iĭ las negoțîndu-se

C[illegible] a maĭ departe, începe şirul vînzătorilor de tot felul de buruĭene, de rădăcinĭ şi de florĭ uscate. Cele maĭ multe dintre ele, sînt babe bătrîne, care ştiŭ să dăscînte. Ie un miros uşor de florĭ în toamnă... Aicĭ lumea pare maĭ veselă. Nimenea nu se negoață... Pentru cincĭ banĭ, cumperĭ din toate cîte o leacă.

Staŭ în vrafurĭ şi sovîrful şi sulcina şi năvalnicul bun de dragoste... Florĭ de teĭ şi iarbă mare — cîte buruĭene, toate — printre care se resfață muşchiul pururea verde şi tînăr şi vesel par'că rîde...

Babele sfătoase şi glumețe. Toate găsesc cîte o vorbă potrivită, după muşteriŭ...

«Fie-care are-un oft,
«Dumneata vre-o şiapte, opt»...

— Da năvalnic aĭ mătuşică? Intreabă o fată; cam la ureche...

— Am draga mătuşeĭ.

— Rămiĭ sănătoasă.

— Să umbli sănătoşică — şi de acuma să-ĭ cînțĭ mameĭ soacre aşà:

«Bucură-te soacră mare
«Că-țĭ vine pieptănătoare...
«Să te pieptene pe cap,
«C'o bucat' de lemn de fag.
«Şi te-a la
«Cînd a plouà, —
« Şi te-a unge,
«Cînd a ninge...»

Rîd şi plec cu gîndul la fata care cumpărase năvalnic... Ierà tînără cu fața albă şi cu ochiĭ negri, ca noaptea unuĭ codru întunecat — dar ĭeraŭ frumoşĭ, ca ochiĭ tăĭ...

Pincio.

POŞTA REDACȚIEĬ

Zenobia, *Ploeştĭ*. — Vă rugăm să le retrimitețĭ.
Kale, *Iaşĭ*. — Slab.
Lear, *Iaşĭ*. — Slabe toate epigramele.
Cesar din Bîrlad. — Maĭ cercațĭ; dar nu maĭ scriețĭ pe amîndouă fețele hîrtieĭ.
Vult., *R.-Sărat*. — „Servitorul satuluĭ" nu face.
D. Ap., *Brăila*. — Nu se poate.
Nis., *Loco*. — Slab.
Tales. — *Nu* „face suma promisă". Ea a fost promisă cu condițiune ca şi scriitoriĭ sa promită, — şi maĭ ales *să fie*, — cevà talent.
Gr., *Loco*. — Ideĭa prea veche pentru o epigramă nouă.
Fantasio. — Slab. Şi să nu credețĭ că din răutate; dar dacă nu face, — nu face. Totuşĭ sînt cevà semne pentru viitor. Nu desperațĭ, — şi să nu credețĭ că *Din Coş* vă priveşte şi pe D-v.

CULTURA OFICIALĂ

— CARTEA D-LUĬ SCRABA —

In țara noastră există credința că nu-ĭ nimic maĭ ușor de făcut, ca o carte de citire pentru clasele primare. Orĭ-care cetățean, care-șĭ plătește birul către Stat, îșĭ face socoteala cam așà:

— Am să pun cîte-va gravurĭ, am să citez 10—12 poeziĭ, am să fac puțină morală, am să spun că boul este un animal și omul idem, —și am să injgheb o carte de citire. Dacă am trecere la minister, opera o să-mĭ fie aprobată, editoriĭ or să se bată să mă ĭa în antrepriză, —și apoĭ, vorba *Voevoduluĭ Țiganilor:*

Vom duce viață maĭ bună,
Vom ține grajd, caĭ și lacheĭ,
Și balurĭ de treĭ orĭ pe lună!

*
* *

Ministerul școalelor, pricepînd pe semne chibzuĭala asta a domnilor autorĭ, a ținut să le taĭe visurile, pentru ca să se împlinească proorocia autoruluĭ din *Preajma Tronuluĭ*: «Idealurĭ, Idealurĭ! Spanac!»

De sigur, ministerul, inspirat de D. Fr. Damé, crede ca și noĭ că o carte de citire pentru clasele primare e lucru foarte gingaș, care nu trebuĭe tratat cum dă Dumnezeŭ. Maĭ întîĭŭ, într'o asemenea «operă», nu se cuvine să vîrĭ în capul bieților copiĭ neroziĭ pe care maĭ tîrziŭ toată cultura nu li le poate scoate; apoĭ nu se cuvine să măcelăreștĭ gramatica, — ĭarășĭ gramatica? — fiind-că de aceea asistăm la spectacolul dureros că licențiațiĭ în litere scriŭ maĭ negramatical de cît bragagiiĭ bulgaro-romînĭ; în fine, nu-ĭ bine să facĭ nicĭ morală tîmpită nicĭ imoralitate desmățată.

Călăuzit de asemenea principiĭ, D. Damé, ca să nu zic ministerul, a decretat către toțĭ revizoriĭ, că «în afară de geografie și Evanghelie *nu poate să intre în clasa II-a de cît cartea de citire a D-luĭ Scraba* și aritmeticile maĭ sus menționate (*Monitorul Oficial*, 6 Octombre 1894).

Iată-ĭ dar pe autoriĭ trecuțĭ, prezențĭ și viitorĭ, carĭ credeaŭ că orĭ-ce carte de citire poate fi o moșie de exploatat, nevoițĭ să se plece D-luĭ Scraba, singurul fabricant romîn de cărțĭ de cetire patentate A. G. D. G.

Să luăm decĭ puțintel la cercetare pe acest monopolizator al luĭ «boul este mare, porcul este mic».

*
* *

Maĭ întîĭŭ, D. Scraba face versurĭ ca următoarele:

Azĭ copiiĭ *merg* la școală,
Plinĭ *de dor* eĭ *aŭ plecat,*
Să nu aĭbă *mintea goală,*
Să s'apuce de 'nvățat.

E frumos, nu-ĭ așà? Copiiĭ *merg* azĭ, și eĭ *aŭ plecat!* De sigur, asta are să vîre'n capul copiilor o ideĭe foarte solidă despre consecuția timpilor în limba romînească! De sigur, asta are să-ĭ pue în plăcuta poziție de a nu rămîne *cu mintea goală.*

Dar să urmărim copiiĭ carĭ merg și aŭ plecat.

Pe drum văd o păsărică
Ce se 'nvață a cîntà,
Stînd pe-un pom *în* rămurică:
Ca și dînsa ne-om *purtà.*

Văzurățĭ morala fabuliĭ? Copiiĭ văd o păsărică stînd pe-un pom, care pom se găsește în rămurică. Atuncĭ le vine o idee Shakespeariană, ideĭa de a face ca și păsărica, adică de a se suì și eĭ în pomul din rămurică, pentru a se 'nvățà să cînte.

Ce-o fi pofta asta de muzică vocală în copac? Care e rostul uneĭ asemenea purtărĭ? Explicația o găsim numaĭ în morala obligatorie de la sfîrșitul poezieĭ:

De-or fi harnicĭ și cumințĭ,
Iubițĭ fi-vor de părințĭ!

Saŭ în proză:

— Măĭ băĭețĭ, cînd mergețĭ și ațĭ plecat la școală, luați-vă la întrecere cu păsările: suiți-vă în copaciĭ din rămurică și cîntațĭ să răsune mahalalele. Purtarea asta o să vă lase 'n pielea goală, fiind-că-o să vă rupețĭ hainele în rămurică, da'ncaltea n'o să rămînețĭ cu mintea goală,— și asta va bucura grozav pe babacu și pe neneca voastră, carĭ vor mulțumi luĭ Dumnezeŭ că v'a scos în cale rămurica, păsărica și pe Scrăbica!

*
* *

Același Scraba e tot așa de nostim și cînd se dă la proză: el spune că «scolariĭ se *adun* la scoală», și că «păsările *cînt*»—ceea-ce dă copiilor ideĭa nouă că verbele de conjugarea I fac la persoana III plurală a indicativuluĭ prezinte ca și la persoana I singulară; el spune că «Mihaĭ erà scolar *al claseĭ a doua* (ca 'n nemțește: *der zweiten Klasse,* la genitiv), ĭar nu «în clasa a doua»; el adaogà că «scolariĭ și profesorul sunt persoane, *adică* ființe», ceea-ce ne convinge că orĭ-ce ființă este persoană, așà că putem zice: màgarul este o ființă, *adică* o persoană foarte simandicoasă, ba chiar oficială; tot D. Scraba ne învață că «toțĭ oameniĭ de același neam se înrudesc între eĭ», cînd eŭ nu mă știŭ să fiŭ rudă nicĭ cu Dumnealuĭ nicĭ cu Spanachidi, măcar că D. Tocilescu afirmă că toțĭ sîntem din neamul luĭ Traian...

Nu maĭ amintesc dragostea ce are D. Scraba pentru posesivul «*săŭ*» și «*sa*». Ast-fel la Domnia-*sa*, în cartea *sa* și după căpățîna *sa*, se zice: «pomul acesta este cultivat de la sădirea *sa;* el asculta cu drag lecțiunile învățătoruluĭ *săŭ*; răspunsurile *sale* eraŭ bine chibzuite; să nu-șĭ strice hainele *sale*», — și cîte și maĭ cîte! Pentru Domnia-*sa*, nu *s'a* făcut în limba romînească nicĭ o deosebire între *al luĭ* și al *al săŭ*, după cum D. Damé nu face nicĭ o deosebire între cartea D-luĭ Scraba și cartea *sa*.

Dar să lăsăm într'*ale sale* pe D. Damé, — ca să nu zicem pe D. Scraba, — și să maĭ facem o constatare pur pedagogică: onorabilul crede încă la sfîrșitul acestuĭ veac, că e bine să speriĭ pe copiĭ cu strigoĭ, stafiĭ și vîrcolacĭ. Și chiar toarnă o poezie în care spune:

Vezĭ, acum e noapte neagră,
Glasurĭ taĭnice șoptesc,
Și pe-afară umblă smeiĭ
După copilașiĭ răĭ.

Ce să maĭ zicĭ de asemenea monstruoase inepțiĭ? Cînd era mic, pe semne că D. Scraba a fost speriat de zmeĭ; de accea îșĭ răzbună acuma, speriînd pe editorĭ.

*
* *

Și acum, o simplă întrebare:

Tot corpul didactic, toțĭ librariĭ și toțĭ cîțĭ sînt în curent cu isprăviile de la Ministerul scoalelor, șoptesc că n'a fost lucru curat cu aprobarea acesteĭ cărțĭ. Noĭ nu știm ce idee o fi avînd în privința asta D. Frédéric Damé; dar aceea-ce reĭese în mod evident din scurta analiză pe care am făcut-o, este că lucrarea D-luĭ Scraba e scabros de ineptă.

Cum s'a aprobat ea? Cum de s'a acordat acesteĭ idiotiĭ supreme monopulul scoalelor?

O, Damé, Damé! Cîte crime se comit în numele luĭ Scraba!

INOT.

ULTIMELE NOTE

BOTEZUL PRINCESEI

Angajamentele D-lor Marghiloman și Catargiu. — Ferdinand sperjurul. — Retragerea D-lor Carp și Ghermani. — Comunicatul oficioaselor. — Revenirea Regeluĭ.

Angajamentele D-lor Marghiloman și Catargiu.

Cum s'a vestit nașterea fericituluĭ eveniment număru 2, D-niĭ L. Catargiu și Al. Marghiloman s'aŭ dus la Sinaia să felicite în numele guvernuluĭ pe principele Ferdinand.

Principele Ferdinand mulțumind de felicitările consiliuluĭ de miniștri, a inzistat pe lîngă D. Catargiu să se învoiască ca fericitul eveniment să fie botezat în religia catolică. Atît D. Catargiu, cît și D. Marghiloman, aŭ răspuns că absolut nimic nu se împotrivește la aceasta și guvernul nu va face greutățĭ în contra acesteĭ dorințe.

Principele Ferdinand, a comunicat numaĭ de cît declarația celor douĭ miniștri unchiuluĭ săŭ, Regeluĭ Carol.

Ferdinand sperjurul

Puținiĭ inițiațĭ în secretele palatuluĭ s'aŭ întrebat, de ce princesa Elisabeta să fie botezată chiar în religia catolică și nu în cea luterano-anglicană, religia mameĭ sale?

Abia în urmă s'a aflat cauza acesteĭ hotărîrĭ a familieĭ regale.

Cînd prințul Ferdinand s'a căsătorit, a trebuit să ceară întîĭ dispensa papeĭ. Papa a acordat dispensa cu condiția ca copiĭ eșițĭ din această căsătorie mixtă să fie botezațĭ în religia catolică.

Se naște fericitul eveniment număru 1. Conform dispozițiilor constituțeĭ, el a fost botezat în religia ortodoxă. Această împrejurare a supărat atît de răŭ pe Papa Leon XIII, în cît a declarat de sperjur pe prințul Ferdinand, izgonindu-l chiar din biserica catolică.

Vine fericitul eveniment număru II. Atît Regele cît și maĭ ales prințul Ferdinand, dorind să se împace cu Papa, ar dori ca să boteze pe principesa Elisabeta în religia catolică.

Retragerea D-lor Carp și Ghermani

Intors în Bucureștĭ, D. Marghiloman, a comunicat D-luĭ Carp, ca un fapt neînsemnat, angajamentul pe care l'a luat împreună cu D. L. Catargiu față de prințul Ferdinand. D. Carp, foarte surprins, a declarat, că aceasta nu se va face cît timp D-luĭ va fi ministru.

Lunea trecută, toțĭ miniștriĭ aŭ plecat la Sinaia pentru a azista la aniversarea naștereĭ prințuluĭ Carol. In aceiașĭ zi, după amiazĭ, se convoacă un consiliŭ de miniștri sub președința Regeluĭ.

Regele pune în discuțiuue cestiunea botezulnĭ princeseĭ Elisabeta, amintind și angajamentele luate de D-niĭ L. Catargiu și Al. Marghiloman. Cel întăĭ a luat cuvîntul D. P. P. Carp, care a declarat, că botezul princeseĭ trebue să se facă în sensul constituțieĭ în religiunea ortodoxă. Și D-sa preferă să se retragă din minister, decît să se învoiască la o călcare a constituțieĭ.

D. M. Ghermani a făcut o declarație identică.

Reluînd cuvîntul, D. P. P. Carp a accentuat necesitatea ca dinastia să se romanizeze pe cît e posibil.

Regele, întrerupînd pe D. Carp, a declarat:

— Destul D-le Carp. Aceste sînt și sentimentele mele.

Ast-fel s'a evitat criza ministerială, despre care s'a vorbit atît de mult săptămîna trecută, și se părea să s'a fixat definitiv botezul princeseĭ în religia ortodoxă.

Comunicatul oficioaselor

De-odată însă lucrurile aŭ luat o nouă față. Cînd toată lumea credea că botezul princeseĭ se va face conform constituțieĭ, apare în gazetele oficioase, *L'Indépendance Roumaine, Timpul* și *Țara*, următorul comunicat:

Nu este esact, după cum s'a zis, că M. S. Regele a luat o decizie relativ la botezul tinereĭ principese, această afacere fiind nu numaĭ o chestiune de familie, dar chiar o chestiune de guvernămînt, în care, ministerul are, de sigur, un rol.

Pînă în prezent nimic nu este încă decis, dar noĭ avem motive de a crede că rezoluția ce se va lua va fi conformă cu interesele Coroaneĭ și dorința legitimă a națiuneĭ.

Revenirea Regeluĭ

Explicarea acesteĭ note oficioase este foarte lezne de dat. Regele a revenit asupra sentimentelor sale, adică asupra hotărîreĭ consiliuluĭ de miniștri, inzistînd din noŭ, ca botezul princeseĭ să se facă în religia catolică.

Din această notă energică rezultă pe de altă parte, că miniștriĭ sînt hotărîțĭ a demisiona chiar, dacă Regele nu va ceda.

Astă-zĭ se va ține un noŭ consiliŭ de miniștri asupra acesteĭ cestiunĭ sub președința Regeluĭ. Decĭ, posibilitatea uneĭ crize ministeriale nu este exclusă.

Inf.

EXPLICATIA GRAVUREĬ

— ULTIMELE NOTE —

Ea moare. Din viața 'ntreaga o singură amintire îĭ răsună încă la ureche: e cîntecul ce ĭ-a cîntat el odinioară, de mult, «pe cînd eram în lume tu singură și eŭ».

Și pe cînd e aproape să treacă în lumea de dincolo, ea 'l roagă să-ĭ maĭ cînte odată cîntecul acela, — și moare, extaziată într'o supremă iluzie de viață, de fericire....

PETROLEU DE REGULAMENT

LEI 4 DECALITRU

Biroŭ pentru primirea comandelor de diferite petroleŭ

— No. 9 STRADA REGALĂ, No. 9 —

Dus la domiciliŭ, se găsește aicĭ :

PETROLEU DE ASTRALINA ȘI PETROL RUSESC

ULEIU de RAPIȚĂ Leĭ 1,40 Litru

Petroleu garantat pentru a exclude incendiile și exploziunele

Comande prin cărți poștale expediem prompt la domiciliŭ

A se adresa la Biuroŭ de petroliu :

No. 9 STRADA REGALĂ BUCURESCI—No. 9

SPECIFIC ANTIBLENORAGIC STOENESCU

CAPSULELE

cu

copaivat de sodă salol și santal

Nicĭ unul din antiblenoragicele existente nu poate egala cu acest noŭ preparat, care vindecă cu cel maĭ mare succes și în cel maĭ scurt timp complect și radical, scursorĭ *(sculamentĭ)* noĭ și vechĭ *precum* Blenorea, poală albă *etc.*

Prețul uneĭ cutiĭ 4 leĭ.

Asociat cu aceste capsule se recomandă cu succes Injecția Santalină.

Prețul unuĭ flacon 2 leĭ 50.

Deposit : Farmacia La Coroana de oțel, Mihail Stoenescu, strada Mihaiŭ-Vodă 55.

De vînzare în principalele farmaciĭ.

In localitățĭ unde nu se găsește se expediază contra mandat poștal.

CALORIFERE BELGIANE

UNICA SPECIALITATE în FELUL LOR

Prin excelenta lor ventilațiune aŭ devenit sistemul cel maĭ higienic recomandate prin certificate de onor. D-niĭ doctori general Theodori, Dr. Măldărescu, Dr. Varlam etc. etc.

Aŭ fost premiate la toate expozițiunile internaționale, precum și la cea din Anvers în anul corent cu medalia de aur.

Consumînd puțin material aŭ un foc necontenit, care produce căldura cea maĭ plăcută și neschimbătoare.

Rugăm pe onor. clienți a vizita magazinul nostru și a se convinge de realitatea celor anunțate.

Singurul deposit pentru Romînia al Caseĭ Dequeune & C-ie din Bruxelles si Paris

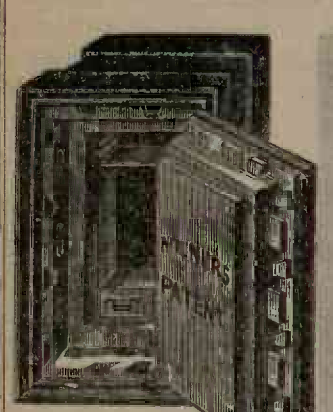
MARCUS LITTMANN & I. WAPPNER

Calea Victorieĭ, 61 (vis-à-vis de Episcopie)

MILNER

CASE DE BANI DE FER SI OTEL

PATENT „TOLEDO"

GARANTATE

contra incendiilor și a spargeriĭ

provenind

din usinele bine-cunoscute

ale luĭ

MILNDR'S S. SAFE COMPANY LD.

FURNIZORII

Guvernuluĭ și Băncilor Engleze

Pentru prețurĭ și orĭ-ce alte detaliĭ, a se adresa reprezentanților și depositarilor noștri pentru toată Romînia, D-niĭ:

HĂNS HERZONG & Comp.

Bucurescĭ, 18, Strada Decebal, 18, Bucurescĭ

THÉ

DE LA

Compagnie Coloniale

CALITATE UNICA

CEAIUL C-eĭ Coloniale este compus numaĭ şi numaĭ din soiurĭ de **CEAIURI NEGRE** carĭ daŭ băutura cea maĭ plăcută gustuluĭ şi cea maĭ folositóre din puntul de vedere al hygieneĭ.

Credinciósă principiuluĭ pe care 'l a aplicat în fabricarea Chocolatelor sale, dând precădere calităţeĭ inaintea preţuluĭ, Compania COLONIALĂ nu primesce de cât Ceaiurĭ de o *superioritate esceptională.*

Cutia de 300 grame : **6** francĭ

Cutia de 150 grame : **3** francĭ

Deposit general la Paris, Avenue de l'OPÉRA, 19

IN TOATE ORAȘELE

LA PRINCIPALII COMERSANȚI

NOTA. — Consumatoriĭ trebue, pentru a nu fi înşelaţĭ, să ceară pe fie-care cutie timbrul de garanţie al Unireĭ Fabricanţilor, Societate recunoscută de utilitate publ. de către Statul Francez.

IRIS FLOR

PUDRA DE FRUMUSEȚE

Este unica pudră de orez care atinge perfecțiunea. Impalpabilă foarte aderentă. Ea dă feței o fragezime remarcabilă și fortifică epidermul fără a o altera. Este **Singura** pudră de orez recunoscută higienică de **Laboratorul municipal din Paris.** Indată ce damele o vor întrebuința **o singură dată** o vor adopta pentru tto-d'auna.

Se găsește de vînzare la toate casele principale din țară.

IRIS FLOR PUDRA DE FRUMUȘETE FARA RIVAL

IRIS FLOR Extras plăcut pentru batiste.

MANON LESCAUT Pudra Tinereței vecinică.

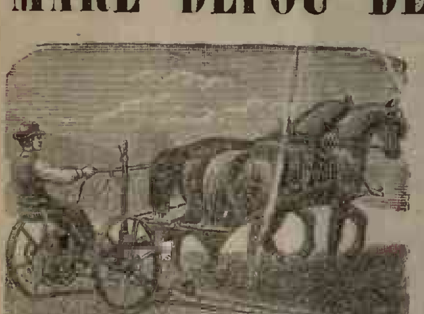
Singure produse higienice adoptate de artistele teatrelor din Paris fabricate de A. Bourgois & C-ie, *furnisorii teatrelor.*

Paris.—12—14 Bd. St. MARTIN.—Paris

JOHN PITTS

BUCUREȘTI STRADA SMÂRDAN No. 7.

MARE DEPOU DE MAȘINE AGRICOLE DE TOT FELUL

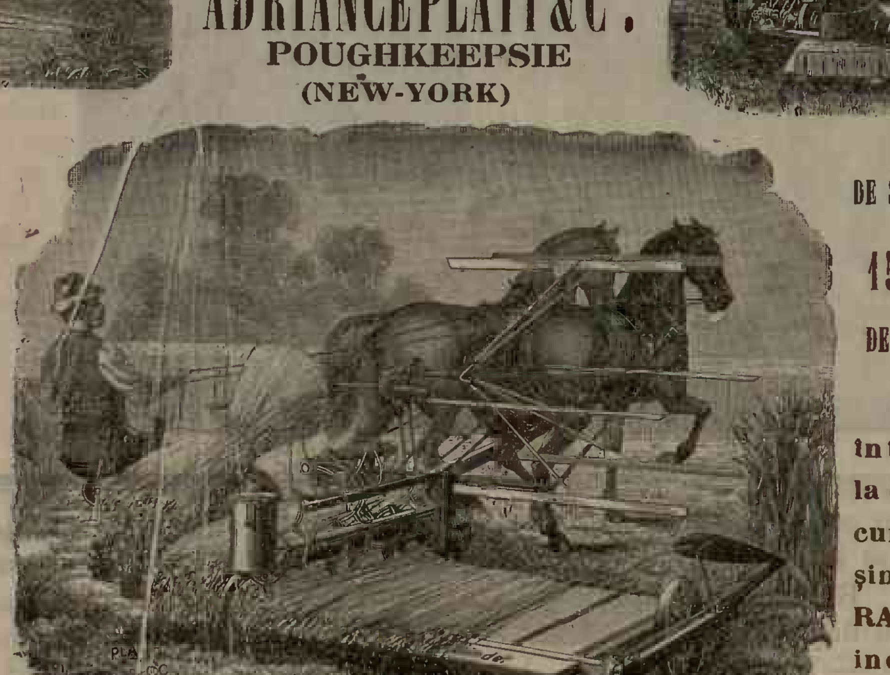
ADRIANCE.

Marca fabriceĭ

ADRIANCEPLATT & Co.

POUGHKEEPSIE

(NEW-YORK)

MAȘINA

DE COSIT „ADRIANCE"

PESTE 1000

SECERATORI

Simple

și

7

Seceratorĭ-legatorĭ

Vîndute în țară

MAȘINA

DE SECERAT ADRIANCE

15 MEDALII

DE AUR ȘI ARGINT

dobîndite în timp de 3 anĭ la diferite Concursurĭ de mașine de SECERAT și LEGAT în diferite State ale Europeĭ

A se ferĭ de contrafacerĭ a sistemuluĭ

Singurul agent pentru Regatul Romînieĭ:

JOHN PITTS

Bucureștĭ strada SmârdanNo.7.

BERARIA

IOSEF PAȚACU

— Calea Victorieĭ, Piața Episcopieĭ —

HOTEL MANU

Am onoare a face cunoscut onorabiluluĭ public și stimaților meĭ mușterii că de la 15 (27) Septembre a nceput sezonul de toamnă al berărieĭ mele, cu concerte zilnice date de muzica națională de sub conducerea bine cunoscutuluĭ violonist *Valeriu Stancof.* Intrarea va fi liberă

Imĭ voĭ da ca și pînă aci silința de a servi pe mușterii meĭ cu o bere excelentă și cu mîncărĭ recĭ de cea maĭ bună calitate, asigurîndu-ĭ despre un serviciŭ prompt și atent.

Cu această ocazie îmĭ iaŭ voia a recomanda și magazinul meŭ de delicatese, alăturĭ de berărie, și care e asortat în tot-d'auna cu marfă proaspătă și de cea maĭ fină calitate.

Cu stimă

IOSEF PAȚACŬ

INJECTION BROU

Higienica, Infailibila, si Preservativa.—Singura care vinde ă fără a se adăoga ceva; scurgerile vechĭ saŭ p roni. le isucces.—Se vinde în principalele farmaci 30 Univers.—La Paris la D. **I. Ferré**, farmacist, **120** ur Richelieu succesorul luĭ **BROU.**

SAINT-RAPHAEL

Vin întăritor, digestiv, tonic, reconstituant de un gust escelent. Remediul cel maĭ bun contra **oboselelor stomaculuĭ, cloroseĭ, anemieĭ și convalescențelor.**

Precios pentru persoanele înaintate în vîrstă, mumele tinere și copiilor.

Fie-care butelie este acoperită de marca fabriceĭ și de timbrul de garanție al **„Uniuneĭ fabricanților".**

Depoul general pentru toată Romînia la **farmacistul :**

VICTOR THÜRINGER

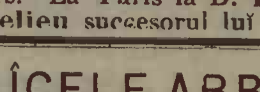
Calea Victorieĭ No. 154 Bucureștĭ

Se găsește asemenea la toate farmaciile și drogueriile din capitală și provincie.

BRÎCELE ARBENZ

Calitate superioară desfidînd orĭ-ce concurență. Garanție absolută.

Reputațiune universală pentru întrebuințarea practică și finețea lor.

A se rade cu un asemenea briciŭ este o plăcere. Cine le va încerca le va adopta.

A se exige pe lama fie-căruĭ briciŭ marca

«Arbenz» Jouque Doubs

De vînzare la D. P. Fantini, Bucurescĭ, calea Victorieĭ No. 110, cu 5 leĭ bucata cu o lamă. Leĭ 6.50 cu 2 lame

---

SIROP și Pasta luĭ AUBERGIER cu Lactucarium

Aprobațiunea Academieĭ de Medicină din **PARIS**

Siropul luĭ *Aubergier* este un calmant sigur pentru

GUTURAIŬ, BRONȘITE, GRIPE și **CATARE** ca și pentru **TUSE** și **TUSEA MĂGĂREASCĂ** a copiilor.

IN TÓTE FARMACIILE

FÎN! FÎN! FÎN!

— presat în balurĭ de vînzare la —

G. GIESEL

No. 64. — Calea Moșilor. — No. 64.

SACI

SOCIETATEA FRANCESA

PENTRU

VINDERE ȘI INCHIRIERE DE SACI

IN ROMÎNIA

SEDIUL SOCIAL : Bucureșcĭ, 9 Str. Doamneĭ

SUCURSALA : Brăila, Str. Dobrodja

CASA PRINCIPALA

PARIS, 24 Rue de Chateau London

Blanzy Poure & Cie

BOULOGNE S/MER.

PARIS

107 Bd Sebastopol

PROFESORII DE CALIGRAFIE SI DESEMN

Recomand ca cele mai bune

— CONDEELE —

Renumiteĭ și vecheĭ fabrice

BLANZY POURE & Comp.

A se cere în toate Librăriile și Papetăriile în special Condeele

No. 135 bis. 731, 744, 760 789, 801, 853

... Gr. Pancilescu, Pasagiul Băncei Naționale, 19

Tipărit pe hîrtie din fabrica LETE